

Forhandling

Knud Damgaard (S):

Da dette beslutningsforslag var til første behandling sammen med regeringens boligudspil, var det naturligvis med stor interesse, vi lyttede til partiernes bemærkninger til det. Det var helt indlysende, at der var stor overensstemmelse mellem det radikale venstre og socialdemokratiet om nogle vigtige spørgsmål. Det betød, at de 2 partiers boligordførere holdt meget tæt kontakt under behandlingen af boligforslagene.

Hvad kom der så ud af det? Der var plusser, og der var minusser.

Vedrørende byggekvoterne må vi med belysning erkende, at man har fået nedskåret det almenyttige tal til 9.700 i 1983 og med anlæg til 9.000 i 1984. Det sker til fordel for private andelsboliger, som vi ikke tror på vil blive bygget; de er for dyre, folk har ikke råd til at købe dem.

Vi er også bekymrede over, at rammebeløbet i 1983 kun får halv indeksering. Det må nødvendigvis betyde kvalitetsforringelser for dette byggeri.

Det lykkedes heller ikke at forhindre, at de øgede bidrag i den almenyttige boligmasse blev på de 2 gange 5 kr., og på dette område er det jo byrder, der lægges oven i de store byrder, folk i forvejen har.

Til gengæld lykkedes det at forhindre, at 60 pct. af disse bidrag skulle indgå direkte i statskassen, og det må siges at være en fordel. Det lykkedes også at bevare fællesfonden med de 25 pct., som man kan trække på til boligselskaber, der har særlige behov. Også dette er et plus.

Når det gælder det private udlejningsbyggeri, måtte vi også affinde os med, at byrden blev de 2 gange 5 kr. af lejernes øgede bidrag. På den anden side må vi pege på, at det som et af plusserne lykkedes at give lejerne væsentlig større indflydelse på anvendelsen af disse penge, end de har haft før.

Der blev også skabt sikkerhed for, at ved ekspropriation og kondemnering går de penge, der indestår for den enkelte ejendom i Grundejernens Investeringsfond, fra den erstatningssum, der i givet fald skal betales.

Jeg mener, at der er sket så meget med hensyn til lejerindflydelse både i byfornyelsesloven og nu i lejeloven, at der er grund til snarest muligt at få samlet alle disse nye reg-

ler i de paragraffer i lejeloven, der behandler beboerdemokrati. Det vil sætte yderligere skub i etableringen af dette praktiske og nye nærdemokrati.

Boligyldelse og boligsikring betyder, at der ikke blev nedskæringer i 1983, men reguleringen nedsættes til 4 pct. i 1984. Det første hindrer, at en række familier, der kunne være kommet til at betale 2.000 kr. ekstra om året, nu ikke får denne merudgift.

Også det vedligeholdelsesfradrag, der skulle træde i stedet for tilskudsordningen, blev forhindret – med det resultat, at der nu bliver god beskæftigelse på dette område. Vi fik altså tilskudsordningen, som vi havde ønsket det.

Når det gælder byggesektoren som helhed, var vort beslutningsforslag lagt an på først og fremmest at sikre, at indeksobligationerne fik en bedre kurs. Jeg tillod mig at sige til regeringen under førstebehandlingen, at man end ikke havde fantasi og mod til at fritage disse obligationer for den almindelige pensionsformuebeskatning. Jeg må tage halvdel af det i mig igen: man havde modet, men fantasien – det vil sige konstruktionen – kom fra socialdemokratiet. Vi er tilfredse med det forlig, der er indgået på det punkt; virkningen på indeksobligationerne har vi allerede set kraftigt udmøntet. Der indgås i disse dage små væddemål her i salen om, hvor kurserne havner i løbet af året. Jeg holder med alle de optimistiske, også fordi jeg har fået lovning på en andel i gevinsten, hvis de vinder. Vi tror altså, at der sker noget meget fornuftigt og rigtigt her, som ikke mindst vil påvirke byggeriet på ejerboligsiden. Det er tiltrængt, det viser stigningen i byggeeksporten, hvor vi jo ved, at den tidligere boligminister, hr. Erling Olsen, var nede at lægge grund til den store ordre i Algeriet, hvor den nye boligminister vil være i stand til i januar at ordne de sidste formaliteter.

Vi er tilfredse med dette forlig. Vi tror på, at der kommer noget godt ud af det, men må stadig væk beklage, at den sociale pensionsfond og andre offentlige fonde ikke har mulighed for i praksis at gå ind i indeksobligationsopkøb. Det er komplet uforståeligt, at det ikke kan lade sig gøre.

Der er altså både godt og ondt i det, der nu er opnået i forbindelse med boliglovgivningen og i forbindelse med det indgåede forlig. Når det gælder dette beslutningsfor-